

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

4. zvezek.

Papež Pij X.

P. B. M.

Kedo je ta mož, izbran, da zasede prvo mesto v kerščanstvu? — Tako je vesoljni svet vprašal, ko je bil povzdignjen Pij X. na prestol Leona XIII. In berž so začeli časniki pisati, kedo je, od kod je, in kaj ima svet pričakovati od njega. Gotovo si tudi ti, dragi bravec, tu ali tam že mariskaj slišal ali bral o sedanjem papežu, pa upamo, da ti bo venderle vstreženo z nekoliko obširnišim popisom življenja našega sv. očeta, zlasti zdaj, ko se pripravljamo na Pija X. zlato mašo, ki se ima letos obhajati. Naj ti vzbude te naše preproste verstice ne le visoko spoštovanje, temuč tudi ljubezen in gorečnost za častitljivega starčka, ki modro in krepko vlada katoliško cerkev.

I. Mlada leta.

Domovina Pija X. je Benečija, do l. 1866 avstrijska dežela, sedaj pa kos zedinjene Italije. V papežev rojstni kraj bi po najkrajši poti od nas, to je z Goriškega ali tudi s Koroškega

prišli po železnici, ki gre mimo furlanskega mesta Vidma proti Benetkam. Pri postaji Trevizo ali Trebiž,*) ki je od Benetek le še 30 kilometrov, bi prestopili na vlak, ki vozi proti Vičenci, in skoraj v istem času, kaker sicer proti jugu v Benetke, bi proti zahodu dospeli v mesto, ki stoji nekako sredi mej Trebižem in Vičenco in se imenuje Kastelfranko. Tukaj bi izstopili ter se odpravili po beli cesti mej akacijskim drevoredom proti severu v terg Rijeze. V poldrugi uri peš hoda bi bili v rojstnem kraju svetega Očeta.

Terg Rijeze šteje dve tisoči prebivavcev, ki se žive večinoma s poljedelstvom. V tem tergu je imel majhino hišo in nekoliko polja (tri njivice) Janez Sarto (roj. 1792), občinski pisar in obhodnik, se staro avstrijsko dvajsetico plače na dan. L. 1833 (12. febr.) se je poročil z mlado Marjeto Sanson (roj. 1813). Zakon je Bog blagoslovil s tremi sinovi in šestimi hčerkami. Ker je pervorojeni sinček, le nekaj dni star, vmerl, je bil izmed drugih otrok, ki so vsi ostali pri življenju, najstarejši Jožef Meljhijor, roj. 2. junija 1835, in ta je postal duhovnik, škof v Mantovi, kardinalj - patrijarh v Benetkah in naposled papež. — Otroška leta je Jožef preživel kaker sploh otroci nepremožnih starišev. Zdaj ga je oče poslal s kakšnim občinskim pismom, zdaj ga je mati porabila za kako lahko domače delo: varovati je moral bratca in sestrice, tudi na pašo je moral s kravico.

Bil je bistroumen deček. Zgled starišev ga je spodbujal k pobožnosti. Pervi verski poduk je prejel od očeta. Domačo ljudsko šolo je obiskoval tri leta; in tu je kmalu na se potegnil pozornost župnikovo in se mu priljubil. Sledeči slučaj pa je menda bil odločiven za dečkovu prihodnjost. Pripoveduje se, da je imel mali Jožef jako dobro serce, da pa se je tudi precej živega srebra pretakalo v njegovih žilah. Zato ga je nekega dne zavoljo njegove živahnosti župnik Fuzarini nekoliko potegnil za uho. Dečku pa je bilo hitro žal, da je gospoda razžalil. Da bi ga pomiril, pravi: „Gospod, ako dovolite, vam bom pri sveti maši stregel, in potem bom priden“. Župnik je to dovolil. In deček se je berž naučil latinskih molitvic in jih brez napake izgovarjal.

*) Ne zamenjati s Terbižem (Tarvis) na Koroškem; ime imate obe mesti prvotno menda enako: Tarvisium.

S tem se je župniku Fuzariniju tako prikupil, da ga je nekoliko časa sam učil latinščine, potem pa ga spravil študirat na gimnazij v Kastelfranko. Pač je Jožef moral imeti res pravo veselje do učenja, sicer ne bi bil delal vsak dan blizu sedem kilometrov pota zjutraj v gimnazij in zvečer nazaj. Za kosilo si je jemal od doma košček kruha ali polente. Poldanski čas je prebil v hiši nekega očetovega prijatelja. Semtertja je v ti hiši ostal celi teden in še le v soboto je šel domov. Včasih je ostal tudi v hiši kakega sorodnika, ki jih je imel več v Kastelfranku. Da ni obuvalo preveč terpelo, ga je nosil v roki in hodil bos. Le tu in tam je imel srečo, da ga je kak domač voznik dohitel ter ga k sebi na voz poklical. V Kastelfranku je končal Jožef štiri gimnazijske razrede. Kljub vsem težavam in pomanjkanju, ki ga je terpel, je bil vedno prvi; vse razrede je končal preizverstno („*eminetissime*“).

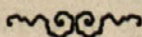
Zadnje leto je tudi že brat Angelj ž njim obiskoval gimnazij; oče je tedaj kupil osla in brata sta se vozila skupaj v šolo.

Štiri gimnazijske razrede je Jožef doveršil. Kaj pa zdaj? V Kastelfranku ni bilo višjega gimnazija. Moral bi torej kam drugam. Ali tam bi bilo treba stanovanja in hrane. Dvajsetica očetove plače pa je komaj doma zadostovala za obilo družino. Tu se spomnijo, da ima nekaj brezplačnih mest na padovanskem kolegiju oddajati beneški patrijarh; in tedanji, — kardinalj Moniko —, je bil iz Rijeze doma. Župnik Fuzarini se oberne na treviškega generaljnega vikarija Janeza Kazagrande; ta odpošlje prošnjo kardinalju Moniko in Sarto je bil brezplačno sprejet v semenišče v Padovi, kjer je preživel osem let, od leta 1850 do 1858.

Leto 1852 je bilo žalosti polno za družino Sarto. 4. maja je vmerl oče, zapustivši vdovo in osmero otrok. Zdaj je še tista vboga dvajsetica plače izostala. Vdova je se svojimi hčerami morala pridno šiviljiti, da se je hiša preživila. S kakšnimi čustvi je Jožef sprejel poročilo, da mu je oče na smert bolan, in s kakšnim srcem se je potem odpravil v Rijeze, to si je lahko misliti.

Leta 1854 je končal drugi in zadnji letnik modroslovja — kot prvi. Prav tako je tudi vsa štiri leta bogoslovja sijajno doveršil (l. 1858).

(Dalje prih.)

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

Perva zapoved.

(Dalje).

O Gospodovih praznikih smo poglavitno omenili. Ostane nam še spregovoriti o Marijinih in svetniških praznikih.

Razen zapovedanih Marijinih praznikov, ketere smo deloma že predlanskem opisali, ima sv. cerkev še razne druge, ki niso zapovedani, pa jih verni kristijani neketere prav goreče obhajajo, drugih se pa spominjajo vsaj duhovniki pri sv. maši in v duhovnih molitvah ali brevirju.

Zapovedani Marijini prazniki so:

Svečnica. To ime je vzeto od sveč, ki jih sv. cerkev ta dan blagoslavlja in v procesiji nosi. Imenuje se tudi praznik Marijinega očiščevanja v spomin, da se je Marija podverгла starozakonski postavi očiščevanja. Naj se ta dan spominjajo kerščanske matere, da tudi njim sv. cerkev deli lep in koristen blagoslov po porodu. Moderne matere ta blagoslov le preveč opuščajo. Zapovedano ni, da ga morajo prejeti, ali mati, ki pomisli, kako jo je Bog ohranil in obdaroval, mora sama čutiti dolžnost zahvaliti se Bogu in priporočiti sebe in svoje dete nadaljni božji dobroti. Sebe morate zveličati in otroke tudi za nebesa vzgojiti. Brez božjega blagoslova je pa ves človeški trud zastonj.

Slednjič se imenuje svečnica tudi praznik darovanja Gospodovega, ker je Marija darovala svojega sinu Bogu. Darujte tudi ve, kerščanske matere, svoje otroke Bogu, saj jih bo on na sodnji dan od vas nazaj terjal. Gorje, če se kateri od njih po vaši krivdi pogubi.

Svečnica je, če ne najstariši, pa vsaj eden najstariših Marijinih praznikov.

Drugi zapovedani Marijin praznik v letu je Marijino oznanjenje. Spominja nas na veliko skrivnost včlovečenja druge božje osebe in na nedosegljivo čast nje, ki je postala mati božja.

Arhangelj Gabrijelj je bil poslan od Boga k ubožni devici Mariji ter jo je v božjem imenu pozdravil. Kako jo je pozdra-

vil? Novi cerkveni obrednik, ki ima poterjenje 5 škofij, odgovarja, da je angelj Gabrijel pozdravil Marijo: „Zdrava (Marija) milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti mej ženami“.) Pozdravljajmo in častimo jo z angeljevimi besedami torej vsi verni Slovenci. Zahvaljujmo se Jezusu za njegovo včlovečenje posebno zjutraj, popoldne in zvečer, keder zvoni k angeljskemu pozdravljenju!

Praznik Marijinega vnebovzetja nam kliče v spomin nauk sv. cerkve, da je bila devica Marija po svoji smerti tudi telesno v nebesa vzeta. Praznik je zelo star in so ga obhajali že v 7^{mem} stoletju. Spominjajmo se ta dan te velike prednosti Marijine, mislimo pa zraven, da je naše telo tudi odločeno za poveličanje. Zato je moramo ohraniti v svetosti. — Ta dan nas spominja tudi Marijine smerti.

Četrti zapovedani praznik Marijin je dan njenega rojstva. Mi se ta dan veselimo, ker obhajamo rojstvo tiste, po kateri nam je došlo zveličanje; zahvaljujemo se pa tudi Bogu, da nam je dal v Mariji tako dobro mater. Če so obhajali že Perzijani rojstne dneve svojih vladarjev, Rimljani svojih cesarjev in če imajo na Nemškem zapovedan praznik na rojstni dan cesarjev moramo mi še veliko slovesniše obhajati spomin rojstva Marijinega, ki je božja in naša mati in kraljica neba in zemlje.

Zadnji zapovedani Marijin praznik je praznik njenega brezmadežnega spočetja. V zadnjih štirih letih se je o tem veliko pisalo in govorilo, ker je sv. cerkev obhajala petdesetletnico slovesnega razglasenja verske resnice brezmadežnega spočetja Marijinega. Tudi letošnje leto se brezmadežna devica slavi, posebno v Lurdu na Francoskem, ker obhajajo tam petdesetletnico njenega prikazanja. Majnika meseca namerjajo tudi Slovenci romati v Lurd. Mnogi od njih bodo šli, še več jih pa je, ki ne bodo mogli izpolniti svoje serčne želje. In vsi ti in drugi bodo pa vsaj doma, ali na kakí bližnji slovenski božji poti počastili brezmadežno devico in napravili terden sklep nji na čast varovati se posebno tistega greha, ki je brezmadežni najbolj nasproten, za našo dušo pa najgnjusniši.

Sedaj pa pogledjmo še nekatere bolj znane Marijine praznike, ki niso zapovedani, pa se vendar obhajajo. Taki so:

*) Str. 80. Tako je prav, in ne drugači, tudi v našem pozdravljanju Marijinem.

Praznik Marijinega zaročenja sè sv. Jožefom (23. januarja). Ta dan nas spominja sv. cerkev na najsvetejši zakonski par na svetu, na zakon, ki se je sklenil po posebni volji božji in iz najčistejšega namena. Naj napravijo dekleta in mladeniči, ki jih Bog resnično kliče v zakonski stan, terden sklep, da se hočejo ne samo poročiti, ampak na poroko tudi pripraviti s poštenim življenjem in molitvijo, da se hočejo poročiti le, ker je Bog tako odločil. Imejte pred očmi vi mladeniči sv. Jožefa ko ženina in ve dekleta nevesto devico Marijo. Zakon in poroka naj se ne sklepa nepremišljeno in nespametno, ampak z resnim prevdarkom.

Praznik Matere božje dobrega sveta (26. apr.) Kolikokrat smo v dvojbah in ne vemo, kaj storiti. Mnoge pobožne osebe imajo dušne stiske, ta in oni ne ve, kam ga kliče božja previdnost. Kaker črni oblaki zakrivajo sončno svetlobo, tako nam zakriva nekaka megla prav pogosto luč pravega spoznanja. Tukaj nam je treba modrega svetovavca. Kje ga bomo našli? Pri Mariji, ki je „sedež modrosti“.

V petek po tihi nedelji in tretjo nedeljo meseca septembra obhajamo praznik žalostne Matere božje. O tem smo, kar je glavnega, že omenili v predlanskem tečaju „Cvetja“.

Razen sedmerih Marijinih žalosti se spominja sv. cerkev tudi sedmeregga Marijinega veselja (I. ned. po vnebovzetju). Na te nas opozarja serafinski rožni venec. Le radi ga molimo, s tem bomo z Marijo tudi v veselju združeni, se resnično veselili. Molimo ga tudi, ker je za ta rožni venec podeljen popolnoma odpustek, kederkoli ga pobožno opravimo.

Majnik mesec je cel posvečen Mariji in Slovenci zelo goreče obhajajo šmarnice. Lepo število knjig je v ta namen tiskanih. Vender jo v tem mescu (24. majnika) še posebej časti sv. cerkev in ž njo verni katoličani ko pomočnico kristijanov. Ta praznik je vstanovljen v zahvalo oproščenja Pija VII. 1. 1814. Na Slovenskem imamo jako obiskovano božjo pot Marije pomočnice na Brezju.

Dobro znan je praznik Marijinega obiskanja (2. jul.) V 13tem stoletju so ga največ razširjali frančiškani in že leta 1389 je bil splošno vpeljan. Samostanska cerkev v Pazinu je posvečena Mar. obiskanju, tudi na „Rožniku“ pri Ljubljani je temu spominu postavljena prijazna in mnogo obiskovana Marijina cerkviča.

Znan in jako priljubljen je tudi praznik karmeljske ali škapulirske Matere božje, zlasti zavoljo bratovščine tega imena (16. jul.). Na naši Kostanjevici je bila v starih časih postavno vpeljana ta bratovščina, ker je bil samostan karmelitski. Ko so bili pa karmeliti pod cesarjem Jožefom pregnani, je bila odpravljena tudi bratovščina; vendar se je po prizadevanju p. Klara Vaskotija, ki je pisal v Rim za pooblaščenje, leta 1855, ko je bil gvardijan p. Jernej Večerina, na novo vpeljala in ima še zdaj vsako leto na nedeljo po prazniku karmeljske Matere Božje dopoldne slovesno mašo, popoldne pa svojo pridigo in procesijo z lavretanskimi litanijami in blagoslovom s presv. Rešnim Telesom. Sicer pa sprejemajo nove ude po vseh samostanih in tudi nekateri drugi duhovniki so si izprosili pravico za sprejemanje iz katerega karmelitskega samostana. Bratovščina je jako lepa in vsega priporočanja vredna, ker ima mnogo pravic in odpustkov, pa malo posebnih dolžnosti.

Praznik Marije Snežnice (5. avg.) tudi ni neznan. Ime ima od snega, ki je pokril verh nekega griča v Rimu po noči od 4. do 5. avgusta v znamenje, naj se tam sezida cerkev.

Nedelja po osmini vnebovzetja je posvečena presvetemu sercu Marijinemu. Najprej je dovolil Pij VI. ta praznik posameznim redovom in samostanom, Pij IX. ga je vpeljal za vse vernike in določil, naj se obhaja na nedeljo po osmini vnebovzetja Marijinega. Le goreče častimo serce božje in naše Matere, še bolj se pa trudimo, da bomo posnemali čednosti tega serca in storili svoje serce Marijinemu podobno.

Praznik imena Marijinega je vpeljan v spomin zmage nad Turki pri Dunaju. Obhajamo ga prvo nedeljo po Mar. rojstvu.

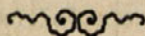
Celi oktober je posvečen rožnovenški kraljici. V tem mesecu se obhajajo tudi sledeči Mar. prazniki: Rožnovenška Mati božja (1. nedeljo), Čistost bl. device Marije (2. ned.), Materinstvo bl. dev. Marije. (3. ned.)

Zadnjo pobinkošno nedeljo se obhaja praznik Marijinega pokroviteljstva ali zaščitništva, 21. novembra njenega darovanja in 10. decembra lavretanska Mati božja.

Razen navedenih praznikov so še nekateri drugi manj znani nezapovedani Mar. prazniki. Najnovejši je menda praznik lurske Matere božje, ki se bo obhajal sedaj tudi pri nas vsako leto 11. februarija.

Verh tega so Mariji posvečene vse sobote v letu; vsaki dan pa nas vabi zvon trikrat k Marijinemu pozdravljenju.

(Dalje prih.).

Bl. Joana Marija Majska, vdova 3. reda.*)

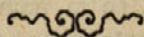
Joana je bila hči bogatega barona Majskega (de Maille). Rojena je bila v gradu svojega očeta blizu Sen Kantena (Saint Quentin) na Francoskem. Pri sv. kerstu so ji dali ime Joana, pri sv. birmi pa Marija, ker je Mater božjo zelo častila. Ko je bila 15 let stara, ji vmerje oče. Zdaj je zanjo skerbela njen stari oče. Ta jo je, kaker hitro je mogel, omožil z baronom Robertom Silijem (Silly). Na dan poroke zvečer pa stari oče na nagloma vmerje in ta žalostni dogodek je tako prevzel zaročenca, da sta sklenila živeti v svetem devištvu. Joana Marija je ko gospodinja najprej skerbela, da je bilo v gradu pravo kerščansko življenje. V službi je imela samo bogaboječe posle, ki so morali spolnjevati božje in cerkvene zapovedi. Gdor je nespodobno govoril, preklinjal ali prisegoval, je zgubil službo. Gospod in gropa sta dajala svojim poslom prelep zgled in skerbela za vse njihove potrebe. Pa dasiravno so v gradu kerščansko živeli, vender niso bili brez križa. V vojski z Angleži je bil baron ranjen in je potem kmalu vmerl. Joana je po njegovi smerti izročila posestvo njegovim sorodnikom, in zapustivši svetno življenje stopila v tretji red sv. Frančiška. V spokorni obleki tega reda je obiskavala potem bolnike in vboge. Rada je bila pri nedolžnih otrocih. Skerbela je, da ne bi katero dete vmerlo brez sv. kersta. Veče otroke je učila, kako naj pozdravljajo na poti. Pomagala je duhovnikom cerkve popravljati in lepšati. Sama je delala mašno obleko za vbožne cerkve. Zato je nagovarjala tudi druge, zlasti bogate gospe, da naj ne bodo ničemerne v obleki, temveč naj rajši dajo vbogim cerkvam in skerbe za svojo dušo. Prav goreče je molila za duhovnike. Takrat sta bila v katoliški cerkvi dva papeža; taka zmešnjava je bila, da

*) L'Aureola, 27. Aprile.

še sveti možje niso vedeli, kateri papež je pravi namestnik Kristusov na zemlji. Pa Bog je vslišal prošnje bl. Joane; tri leta po njeni smerti je imela cerkev zopet samo enega papeža. 82 let stara je Joana vmerla 28. marcija leta 1414. Njeno nepretergano česčenje je poterdil papež Pij IX. leta 1871. in določil, da se ima v frančiškanskih cerkvah obhajati njen spomin 27. aprilja.

Posnemajmo bl. Joano Marijo v ponižnosti, ljubezni in v zaničevanju časnih reči. Po njenem zgledu molimo radi za sv. katoliško cerkev, ki dandanašnji ni sicer razdeljena, da bi imela dva papeža, razdeljeni so pa katoliški kristijani. Eni so s cerkvijo in z duhovščino, drugi so zoper to in ono. Nasprotniki svete cerkve sramotijo v svojih časniki papeža, škofo, duhovnike, redovnike in redovnice. Vzgajajo sveti veri nasprotni učitelji, da ž njimi mladino odtergajo od cerkve. Ke bi ti dobili vlado v roke, bi se tudi pri nas ravno taka godila kaker na Francoskem. Pograbili bi cerkvi njeno premoženje, duhovnikom bi plače vzeli, otroci se ne bi učili kerščanskega nauka. Prihodnji papež ima v starem prerokovanju pridevek „Religio dopopulata“; to pomeni opustošeno in zapuščeno vero. Po tem prerokovanju, ki se pripisuje irskemu nadškofu Sv. Malahiji, bo pod prihodnjim papežem po vseh deželah zelo veliko katoliških kristijanov odpadlo, vera bo zapuščena, cerkve oltarji opustošeni, Bogu posvečeni kraji, samostani in zavodi prazni *), prav, kaker je na Francoskem že zdaj. Bližajo se torej hudi časi in morda pridejo tudi čez nas, prej ko mislimo. Kaj nam je storiti, da jih odvernemo, če je še mogoče? Bodi dober ud 3. reda, goreč sin, vneta hči svete cerkve. Bodi na strani svojega dušnega pastirja in ne delaj mu sitnosti. Moli in prosi Boga za dobre, modre in goreče duhovnike; prosi pa tudi za nasprotnike svete vere, da bi jih Bog spreobernal, ali jim pa vzel moč škodovati. Sicer cerkve ne bodo zaterli vsi sovražniki, ker je božje delo, ali pogubili se pa bodo mnogi in mnogi, če se ne zavre povodenj brezverstva, ki nastopa že tudi po naših krajih.

P. A. F.

*) Prophezeiung... über Pius IX. und die letzten elf Päpste. Wien, 1868.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

VI. Poglavje.

Egidij, zvest posnemavec sv. Frančiška.

Kaker dobri otrok ljubi svojega očeta, tako ljubi tudi redovnik ustanovitelja svojega reda. To ljubezen najdemo tudi v življenju brata Egidija. Ko so ga enkrat vprašali, kaj misli o sv. Frančišku, je on v sveti gorečnosti rekel: „Nikedar ne smemo izgovoriti imena Frančišek, da bi ne občutili velike sladkosti. Le enega mu je manjkalo: telesne moči. Ke bi bil on imel tako krepko telo kaker jaz, bi mu gotovo nihče na svetu ne mogel slediti“.

Kako močno je služabnik božji cenil in ljubil svoj red, spoznamo iz sledečih njegovih besed: „Menim, da je bil red manjših bratov poslan od Boga na svet v veliko korist človeštvu. Pa gorje nam, ako se ne odlikujemo s tistimi lastnostmi, ketere bi morali imeti! Zdi se mi, da je red manjših bratov glede časnih reči najubožniši, glede milosti pa najbogatejši na svetu; zdi se mi pa, da je to naša največa napaka, da hočemo previsoko letati. Tisti je bogat, ki bogatega posnema; tisti je moder, ki posnema modrega; tisti dober, ki dobrega; tisti lep, ki lepega; tisti blag, ki blagega posnema — našega gospoda Jezusa Kristusa“.

Enkrat je blaženi nekemu tovarišu celo tako rekel: „Od začetka sveta do sedaj še ni bilo boljšega reda, kot je red manjših bratov“.

To hvalo, ki jo je dal brat Egidij svojemu redu, moramo pač nekoliko omejiti. Keder sodimo popolnost kakega reda, se moramo ozirati na dve reči. Red je toliko popolniši, koliker višji je njegov posebni namen; koliker več in koliker krepkejših pripomočkov ima, da se ta namen doseže, da se sv. redovne obljube natančno izpolnjujejo. Če pa tudi sploh en red drugzega v popolnosti presega, kaker zvezda zvezdo v svetlobi, je vendar glede posameznih jako težko določiti, kateri od dveh redov je popolniši. Vsaki red ima svoje prednosti, pa

tudi vsaka človeška naprava svoje pomanjkljivosti. Res mora vsaki redovnik ljubiti red, v keterega ga, je poklicala božja previdnost, ali varovati se mora, da ga ne bo pretirano hvalil in čez druge povzdigoval.

Vernimo se zdaj k našemu blaženemu Egidiju. Svojo ljubezen do reda je kazal s tem, da se je sè vso gorečnostjo trudil za njega razširjenje. Bog je podelil bratu Egidiju tako veliko milost, da so mnogi, spodbujeni po njegovem zgledu in njegovih zveličavnih opominih zapustili svet in sprejeli redovno obleko. Drugi pa, ki tega niso mogli storiti, so doma zelo spokorno živeli.

Redovnik si pa mora veliko bolj prizadevati, da bo prešinjen od redovnega duha in ga tudi v življenju kazal. Duh frančiškanskega redu pa obstoji, kakor piše brat Leon, tajnik in spovednik sv. Frančiška, v priprostosti in ponižnosti, v duhu molitve in vboštva.

Zoper ta duh dela manjši brat, kateri pri svojih znanstvenih delih in spisih bolj samega sebe in svojo čast išče, kot čast božjo in zveličanje duš. Kako je bilo bratu Egidiju tako znanstveno delo zoperno, spoznamo iz več njegovih izrekov, od katerih hočemo dva tukaj navesti. Poln gorečnosti je enkrat zaklical: „Pariz, Pariz, zakaj rušiš red sv. Frančiška?“ V Parizu, kjer so frančiškani učili tudi na vseučilišču, je bilo namreč najberž nekoliko takih bratov, ki so se bolj pečali se znanostjo kot s pobožnostjo, ki so bolj iskali lastno čast kot čast božjo ter tako redovni duh v sebi zamorili. Drugikrat je rekel Egidij enemu, ki se je bahal sè svojo znanostjo: „Ke bi imel človek sam celi svet, kaj bi imel od tega, ke bi ga ne obdeležoval? Drugi pa, ki ima le majhin kos sveta in ga dobro obdeležuje, zajema iz njega za se in za druge sad. Zato se ne zanašaj na svojo znanost; zakaj ke bi imel vse znanosti, ne da bi kaj tudi storil, ti vse k tvojemu zveličanju nič ne bi pomagalo.“

Vender pa blaženi služabnik božji ni zametal znanosti, ktera ima za svoj cilj Boga, pobožnost pa za voditeljico in spremljevalko. To spoznamo iz pogovora se sv. Bonaventurom, ki je bil zelo sloveč učitelj na pariškem vseučilišču, tako, da so ga vsi občudovali. Egidij ni pomiloval tega velikega učnjaka, ampak mu je rekel: „Moj oče, Bog vam je dal velike

milosti. Kaj moremo storiti, da se zveličamo, mi nevedni in neučeni ljudje?“

Red sv. Frančiška je poklican v to, da dela za zveličanje duš; ako hoče zveršiti svojo nalogo, pa morajo njegovi udje pravo pobožnost družiti s temeljito znanostjo.

Velika nevarnost za vsaki red, posebno za red sv. Frančiška, je prerazsežno dušnopastirsko delo. To prepodi notranji duh in je vzrok raztresenosti, nečimernosti, posvetnega duha in drugih napak. Tudi proti temu se je boril bl. Egidij. Kaker je hotel sv. Frančišek, da bi njegovi bratje bolj sè svojim zgledom kot z besedami pridigovali, tako je opominjal tudi br. Egidij pridigarje, naj prej sami to store, kar druge uče.

Zdelo se mu je, da je tudi Zveličar na to mislil, ko je rekel Petru: „Jaz sem za te prosil, da ne poneha tvoja vera; in ti, keder se boš enkrat spreobernal, poterdi svoje brate“. Blaženi je te besede tako razložil: „Zveličar hoče reči, naj človek najprej sam za se skerbi, potem za druge. Ako je tudi Bogu zelo dopadljivo spreobrnjenje kake duše, je to razumeti od onih, ki to lahko store brez svoje lastne dušne škode. Ti žive, kjerkoli so, za Boga, kaker je živel sv. apostelj Pavel“.

Nekega brata, ki je hotel pridigati v Perudži, je opominjal: „Bo, bo, molto dico e poco fo. Bo, bo, govorim mnogo, storim pa malo“.

V bližini samostana, kjer je živel bl. Egidij, je bil vinograd. Nekega dne je grajal gospodar delavce, ker so mnogo govorili, pa malo delali, z besedami: „Delajte, delajte, ne govorite!“ Ko je br. Egidij to slišal, je prihitel iz svoje celice in klical: „Ali slišite, bratje pridigarji, kaj pravi oni: Delajte, delajte, ne govorite!“

Pri neki drugi priliki je služabnik božji tako opominjal nekega pridigarja: „Ako storiš dobro, kar moreš, boš dosegel dobro, kar ne moreš. Dlje kot so nebesa od zemlje, so oddaljena dela od besed. Ke bi ti kedo dovolil, iti v njegov vinograd in vtergati si grozd, ali bi ti branil otergati perje od terte? Tisočkrat boljše je, da se človek sam uči, kaker pa, da bi učil celi svet. Ako hočeš mnogo vedeti, delaj mnogo in vkloni svojo glavo. Blag pridigar je ponižnost. Kaj je ponižnost? Povernitev ptujega. V pridigah se ne sme govoriti ne previsoko ne prenizko, temuč deržati se je srednje poti. Zelo se loči meketajoča ovca

od tiste, ki se mirno pase, to je, pridigar, ki samo govori, se zelo loči od tistega, ki po tem tudi živi“. O tacem pridigarju lepo pravi bl. Egidij: „Oznanjevalec božje besede je postavljen od Boga, da je ljudstvu sveča, ogledalo in zastavonoša. Blagertistemu, ki tudi sam hodi po pravem potu, katerega drugim kaže; ki sam teče, mej tem ko druge vabi naj teko; ki sam ne oboža, ko drugim k bogastvu pomaga“.

VII. Poglavje.

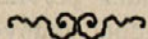
Bl. Egidij prijatelj vboštva.

Sv. Frančišek je izbral za podlago svojega reda vboštvo. Ž njo rastejo, cveto in venejo druge čednosti, stoji in pade vpliv reda. Zato je bl. Egidij vboštvo tako ljubil. Kako se je veselil tedaj, ko se je videl prvič oblečenega v redovni obleki! Blaženi je bil vedno zadovoljen le z enim habitom. Prebival je v celici, ki je bila napravljena iz ilovice in dračja. Priprosta in vbožna je bila njegova hrana.

Zelo ga je žalilo, ako je zapazil, da se kje ne goji ta prava frančiškanska čednost. Enkrat je romal k sv. Frančišku v Asiz. Tam so mu bratje razkazovali samostan in hvalili lepo zgradbo. Služabnik božji je vse dobro ogledal in potem je rekel: „Povem vam, bratje, nič drugega vam ne manjka kot žen“. Bratom so bile te besede v spotiko in nejevoljni so bili. Na to jim reče: „Moji bratje, dobro veste, da vam je ravno tako prepovedano prelomiti vboštvo, kot čistost. Ker ste vboštvo od sebe pehnili, ni težko pehniti tudi čistost“. Otroci velikega vbožca asiškega se morajo pred vsem za to prizadevati, da svoje serce od posvetnega odtergajo in kot popotniki in ptujci na svetu živijo. Tako je mislil bl. Egidij. Brat Pavel iz Prata, mož ostrega življenja in goreč prijatelj vboštva, pripoveduje sledečo dogodbo. Enkrat je poslušal še z nekaterimi drugimi brati lepe besede bl. Egidija, ko prideta dva brata, katere je cesar Friderik II. velik nasprotnik cerkve, pregnal iz Sicilije. Ko je služabnik božji to slišal, ju je v veliki gorečnosti za sv. vboštvo pričel glasno grajati: „Vi dva, je rekel, sta pregnana iz vajune dežele, vidva sta izgnana iz vajunega kraja? Potem gotovo nista manjša brata“. Tako je govoril in ko jih je z roko nekoliko vdaril, je pristavil: „Predraga, vi dva grešita zoper

onega velikega grešnika Friderika. Ker vama je on velike do-brote skazal, morata imeti ž njim sočutje in zanj moliti, da mu Gospod omehča serce, ne smeta pa zoper njega godernjati. Zakaj, ako sta prava manjša brata, vaju on ni pregnal iz vajune dežele, ker nobenega kraja ne moreta imenovati vajun lastni kraj“. —

To vboštvo v duhu in djanju ni lahko za človeško serce, ki se tako rado naveže na posvetne reči; daje pa zato velike koristi. Bl. Egidij opominja: „Ljubi uboštvo, da boš posnemal Kristusa v njegovem vboštvu in prestejše služil Bogu. Nobenih posebnih reči ne nosi seboj, to serce le raztrese. O sveto vboštvo, tistim, ki hodijo po tvojih stopinjah, si ti vrata v raj in nebeško kraljestvo“.

Nauk o čednosti čistosti.

P. M. Š.

IV. Poglavje.

Jezus in Marija glede čistosti.

Nihče na svetu ne more z besedami dopovedati in s pametjo spregledati, kakšna in kolika je bila ljubezen Jezusova do čednosti najpopolnše čistosti. Tega je najboljša priča to, kakov je sam bil ko človek.

Da sè svojo kervjo reši človeški rod iz peklenške sužnosti, je prišel Sin Božji na svet; ali samo sveto devištvo je bilo tako mogočno, da ga je potegnilo iz Očetovega naročja. Bog je na se vzel telo slično telesu drugih ljudi; ali ne bi ga bil na se vzel drugače, ako ne bi bilo prej olepšano in posvečeno s popolno čistostjo deviške kervi. Ne bi bilo namreč pristojno, da Beseda Božja, večna in neumerljiva lepota, v katero žele angelji gledati, združi sè seboj, v edinstvo svoje Božje osebe, pokvarjeno človeško telo, Bog se je rodil od žene, o kateri je prej po preroku Miheju svetu govoril (5, 3); ali devištvo, je z mnogo izverstnišo čistostjo kakor je angeljska, to ženo pripra-

vilo, da je mogel sv. Duh v nji izveršiti svoje delo. Da se torej objavi ljudem skrivnost, katera je bila skrita od začetka sveta (Kolos. 1, 26), potrebno je bilo, da naj bo devištvo posrednik in da skozi nje izvede zedinjenje človeške nature sè Sinom Božjim. Pa ker je moralo biti Zveličarjevo telo čistiše kaker solnčni žarki, izbral si je od vekov za mater devico prečisto, neomadeževano, obvarovano od vsake sence greha, in sè vsemi božjimi milostimi napolnjeno. Ta ga je imela spočeti in poroditi brez omadeževanja svojega devištva. (Izaija 7, 14). Da, on je izbral to devico; in ko je prišel čas od njega odločen, da se zgodi, kar se je imelo zgoditi, potem ko je ta devica odgovorila Božjemu poslancu: „Glej, dekla Gospodova“ so se odperla nebesa in na njo so se izlili potoki milosti Božje, in sv. Duh jo je napolnil in kaker velika povodenj vso prevzel; in obsenčivši jo z močjo Najvišjega je naredil v nji telo Sinu Božjega. In tako moremo sè sv. Gregorijem Nisejskim devištvu pripisati, da se Bog ni vstavljal doiti na zemljo, da prebiva mej ljudmi.

Jezus, ki se je rodil od deviške matere, je hotel da naj bo tudi zaročnik njegove prečiste roditeljice neomadežanega devištva. Tak je bil tudi sv. Janez Kerstnik, keterega je Bog poslal, da mu pripravi pot, in da ga objavi svetu, oznanjujoč, da je on, ki je imel priti za njim, tisti, ki je bil pred njim, ketere mu ni on vreden remenov na obutalu odvezati, in da je on Jagnje Božje, ki jemlje nase grehe sveta. — In ni se treba spominjati, da je to Jagnje Božje, Jezus Kristus, preživel svoje življenje na svetu v devištvu. Kaker večni zakonodavec človeškega rodu, poznavši človeško slabost, ni dal postave niti zapovedi ljudem, da morajo živeti v popolni čistosti, če hočejo biti njegovi nasledovavci; ali z besedami: „Kedor more deržati, naj derži“, jim je to svetoval, in še bolj sè svojim zgledom, postavši večni kralj vsih deviških ljudi; tako je vžgal v sercih izvoljenih duš ljubezen do angeljske čednosti. Okolo sebe je hotel imeti samo čiste ljudi. Aposteljni, katerim je imel razodeti ves svoj nauk ter jih vpeljati v skrivnosti božje in podeliti jim svojo oblast, da mu bodo namestniki na zemlji, morali so deržati popolno čistost. Najdražji mej njimi mu je bil Janez, on je tudi imenovan učenec, keterega je Jezus ljubil; in vsi vemo, zakaj mu je bil najdražji. Ljubil ga je tolikanj zavoljo njegovega devištva, ter mu zato dovolil pri zadnji večerji,

da mu nasloni glavo na njegove persi; in ko je vmiral na križu je njemu svojo mater priporočil in dal mu jo je za mater.

Spomniti hočem še eno znamenito okoliščino iz Jezusovega življenja na zemlji. Kaj mu niso vsega sramotnega rekli hudobni Judje? Kaj se niso o njem zmislili? Človek stermiti, ko bere v sv. evangeliju, kako so ga satanski jeziki gerdili in sramotili pred narodom. . . On, svetost Božja sama, da je pijanec, požrešnež, bogokletnik in sovražnik Božji, da je slepar in lažnjivec, da je puntar in Samaritan t. j. odpadnik od prave vere; da izganja s pomočjo Belzebuba — poglavarja hudobnih duhov — hudiče iz ljudi; da je sam Belzebub, ker se ž njim družil in brati; in še celo to so mu rekli, da je v njemu hudič, in da se mu je pamet zmešala. Ali njegovega poštenja, njegove rajske čistosti se ni nikoli nihče niti z eno besedo doteknil; čeravno je on grajal pismouke in farizeje zavaljo šeste Božje zapovedi ter jim je v oči povedal, da so „hudobni in prešuštni rod“. Zakaj se niso oni prederznili niti ziniti o njegovi čistosti? Glej, zakaj. On sam ni tega dopustil sè vsemogočnostjo svojega božanstva. To pa ni dopustil zato, da bi svetu pokazal, koliko mu je pri sercu čednost svete čistosti.

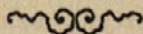
Kaj pa naj rečem o Devici Mariji, od ketere angeljske, da, še bolj kaker angeljske čistosti je nekako izešla čistost Jezusovega telesa.

Od vsih stvari Božjih, kar jih je v nebesih in na zemlji ni nihče pred njo ljubil sveto čistost s tako plemenitim, tako nežnim, tako stanovitnim in jakim čustvom. In ta njena ljubezen se je najboljše pokazala pri izverševanju skrivnosti vtelesenja Sinu Božjega. — Angelj Gabrijel ji prinese iz nebes preveselo sporočilo: „Zdrava, Marija, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti mej ženami! . . . Ne boj se, Marija, ker si našla milost pri Bogu. Glej, spočela boš v svojem telesu in rodila Sina in imenuj njegovo ime Jezus. On bo velik in Sin Najvišjega imenovan; in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida njegovega očeta in bo kraljeval v hiši Jakopovi vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca“. (Luk 1, 28—33). Kedo bi mislil, da bi se kedaj ženska preplašila pri takem sporočilu? Ali bi se mogla nadejati kaj večega in slavnjšega? Veličanstvenjšega obečanja ne bi bilo mogoče niti misliti. Marija tudi ni mogla niti posumnjati, da se bo to izveršilo, samo ako ona privoli, ko je

videla, da ji arhangelj Gospodov to sporoča v imenu samega Boga. Vender je zatrepetalo serce Marijino od straha, da se ponižno ali odločno izgovarja: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ (Luk. 1, 34), ker se je odločila ostati devica. Ona vpraša: „Kako?“ Hotela je reči: Da, veliko je, neslišano, neizrekljivo dostojanstvo, postati mati Sinu Božjega, Odrešenika sveta, kralja vseh vekov; ali, ako to postanem, kaj bo z mojim devištvom? Ne, angelj Božji, v to ne bi mogla privoliti, da ga izgubim. Plaši se, pomišlja, okleva, in malo da ni odgovorila, da od njene strani to ne more biti, ker se ji je zdelo, da gre tukaj za njeno devištvo: tako ji je bila mila najpopolnisha čistost. Še le tedaj, ko ji angelj reče: „Sveti Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila, in za tega voljo bo Sveto, ki bode rojeno iz tebe, imenovano Sin Božji. . . . ker pri Bogu ni nemogoča nobena reč“ (Luk. 1, 35—37); pravim, da še le tedaj je privolila Marija, izustivši besede: „Glej, dekla Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi“. (Luk. 1, 38).

Sedaj je postala lilija njenega devištva še lepša in sijajniša. In ko je rodila Jezusa, tedaj se je ljubezen do svete čistosti še bolj razžarila in razplamenela v njeni duši. Znajoč, da jo je Bog zlasti zavoljo te čednosti izvolil za mater edinega svojega Sinu, ni bilo mogoče, da ne bi ona še bolj ljubila te čednosti; saj ji je ljubezen do Jezusa, ketera je v njej vedno rasla, vstvarjala v sercu vedno gorečnišo ljubezen do devištva, mej tem ko je nasprotno ljubezen do devištva v nji vedno netila ljubezen do njenega Sinu, Boga Odrešenika, kateri ji je s toliko ljubeznijo in velikim čudežem svoje vsemogočnosti obvaroval devištvo in naredil, da bo ob enem mati in devica.

Ko je torej dete Jezusa pestovala, objemala ga in na serce pritiskala in sladko ga poljubljala, je vedno zerla v njemu cvet, ki je zrasel iz njenega devištva; in vsaki njen poljub, vsako od onih dejanj materinske ljubezni, je bilo čist izraz njene deviške duše in djanje najsvetejše, najpopolníše ljubezni k Jezusu in ob enem k njenemu devištvu. Na ta način ste naredili te dve ljubezni iz serca Marijinega gorečo peč, iz ketere je plamen segal do prestola Božjega, in na široko razgrevaj in razsvetljeval vse duše, ki so od Boga odločene za večno življenje.

Človek brez Boga!

P. H. B.

Pred nekaj dnevi smo dobili od prijatelja iz Amerike izrezek iz nemškega časopisa „Amerika“, ki izhaja v St. Luiziu. Glejmo, kaj poroča? Nekaj v resnici groznega!

Dne 23. svečana t. l. je klečal pri angeljski mizi frančiškanske farne cerkve sv. Elizabete v mestu Denveru (Kolorado), mož, ki se je navidezno prav pobožno pripravljaj na sv. obhajilo. Bila je nedelja. P. Leon Heinrichs, nemški frančiškan, je imel prvo sv. mašo. Mej sv. opravilom hoče obhajati tistega človeka. Toda v tem trenutku je mož potegnil izpod obleke revolver in preden se je p. Leon prav zavedel, kaj namerja, se je zgrudil, zadet v serce, s klicem: moj Bog, moj Bog! Bile so njegove zadnje besede, preden je zdihnil. Morivec je razril prestrašene pričujoče gospe ter vihteč revolver divjal na prosto. Neki stražnik in nekateri drugi možje so planili za njim ter ga po obupnem boju ukrotili. Njim se ima zahvaliti, da ga množica ni na mestu pobila.

Gdo je ta propadli človek? Kaj ga je privedo do tega, da je vzel življenje redovniku, v trenutku, ko mu je on hotel podati Boga? — Anarhist je, italijanske šole, Jožef Alio. Na vprašanje, zakaj je to storil, je hladnokervno in ponosno odgovoril, da zato, ker sovraži duhovnike, ker so nasprotniki delavskih stanov. Žal mu je, ker jih ne more še več postreljati.

Imenovani list pristavlja nekaj besed. Povzemimo jih z nekaterimi dostavki!

P. Leon ni prvi, tako piše, iz družine velikega svetnika asiškega, ki je padel kot žrtev morivčeva na naših tleh. Od kar je p. Marko iz Nice l. 1539 tu zasadil drevo življenja, sv. križ, ter imenoval kraj „novo kraljestvo sv. Frančiška“, so ga manjši bratje večkrat gnojili z lastno kervjo. Domačini, še divjaki, so jih pobijali, ker so videli v njih le roparje, ogleduhe, predhodnike grabežljivih tujcev. Ke bi bili vedeli, da so poslanci božji, bi jih bili radostno sprejeli, kaker jih zdaj radi imajo.

Njih samo na sebi kruto početje se da vsaj nekoliko opravičiti. Niso vedeli, kaj so delali. *)

Vse drugačno sodbo moramo izreči o tem novodobnem divjaku.

Kolika zaslepljenost! Le poveršen pogled v preteklost njegove domovine bi ga bil lahko prepričal, da se ima Italija mnogo mnogo zahvaliti sv. Frančišku in njegovim redovnim bratom. Koliko, menda sama prav ne ve. In da bi bil on sè svojimi redovi nasproten delavskemu stanu! Ali ni sv. serafinski oče, ki je bil bogat, pa je vbog postal, sè svojim zgledom ravno vbožnemu delavskemu stanu pokazal, da bogastvo ni edini pogoj sreče? Isto pričajo še zdaj njegovi bratje po vsem svetu. Nihče jim ne more reči, da izsesavajo denar iz delavcev. Darove pa, ki jih proseč pobirajo, plačajo z duhovnimi dobrotami, ki so jih vsaki čas pripravljeni deliti delavcu enako, kakor gospodu.

Pa recimo, da je videl anarhist Alio v p. Leonu le duhovnika. Ke bi tudi bil ta ali oni duhovnik nasproten delavskim težnjam in gledal, da ob njih žuljih polni svoj žep, kako bi se gdo mogel po pravici znositi za to nad njegovim nedolžnim stanovskim tovarišem? Kako bi mogel pameten človek sovražiti radi enega cel stan? Gdo bi se derznil reči, da ves aposteljski zbor ni bil za drugo, ko za vešala, ker je imel Judeža v svoji sredi? Sicer bodo pa zastonj iskali duhovnika, ki bi bil delavskim težnjam naravnost nasproten. Mislim, seveda, opravičenim težnjam. Če anarhist Alio zato sovraži duhovnike, ker ne odobravajo in ne smejo odobravati raznih krivičnih programov te ali one delavske družbe, je prav povedal. Delavci s poštenimi zahtevami pa najdejo v duhovščini vedno krepko oporo, sočutne soborivce. To velja zlasti o duhovščini sedanje dobe. Iz ljudstva izhaja in za ljudstvo dela, tim gorečnejše, čim bolj pozna iz lastne skušnje njegovo bedo. Saj se vse to neki gospodi še preveč zdi, zato jo goni nazaj v cerkev.

Ke bi bil nesrečni Alio imel odperete oči, bi bil moral to videti in ne bi bil sovražil in moril onih, katerim je v resnici pri-

*) Od leta 1541 do 1832 je v deželah sedanjih Zedinjenih držav severne Amerike 59 frančiškanov smert preterpelo za sveto vero. Prim. P. Bonaventura Hammer, Die Franziskaner in den Vereinigten Staaten Nordamerica's. Köln 1892.

sercu pravi blager terpečega delavskega stanu. Ker je imel pa ušesa odperta le tistim, ki so mu nasprotno trobili, ni našel pravice on, ampak pravica njega. Take sadove rodi brezvestna gonja proti cerkvi in vsemu, kar je njenega.

Anarhist Jožef Alio pa je le sad s košatega drevesa, ki je je vsadilo in je goji brezverstvo. Nekaj smo jih že videli, še več jih zori. Lukeni, Brešia, Kazorio, njih bratci na Portugaljskem so nam še živo v spominu. Umor nepoznanega me-niha ni vzbudil toliko hruma, ko kake kronane glave; toda sam na sebi še jasniše priča, kam zajde človek brez Boga. Morivci kraljev ne poznajo Boga, morivci duhovnikov ga sovražijo.

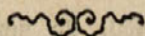
„Z zasramovanjem, zaničevanjem, obrekovanjem, lažmi in nasiljem“, tako piše „Amerika“, „je bila sv. cerkev skozi stoletja preganjana. Pisavci knjig in časnikov, profesorji na vseučiliščih, vladarji na prestolih, so ljudstvu leta in leta trobili, da je cerkev narodom mōra, duhovščina gadja zalega. Ljudstvo dolgo ni moglo verjeti. Nazadnje so je preslepili. Zdaj, ko gledajo sadove svojega truda, bi radi odvernili nesrečo. Toda strup, ki so ga sikali, kuži dalje. Zdaj pade kraljeva glava, zdaj duhovnikova, koliko jih bo še prišlo na versto, Bog ve! — Morivca p. Leona, bo zadela občutna kazen; morda bo tuje življenje sè svojim plačal. Duševnim očetom njegovega kervavega dejanja pa se ne bo zgodilo nič. Učitelji so prosti, učenci morajo terpeti, kar so oni davno prej in enako, če ne še bolj zaslužili“.

Tako je v resnici! Tistim, ki podirajo v sercih jezove zadržujoče divje strasti, sv. vero in pripomočke, ki jih ona daje, tistim bi se moralo stopiti najprej na perste. Dokler se temu drevesu smerti ne izkopljejo korenine, ne bo usehnilo, dalje in dalje bo rodilo svoje grenke sadove. Če pa tisti, ki so v to poklicani nočejo spoznati, da si redijo gade v svojih nedrijih, bodimo pametni vsaj mi!

Pred kratkim smo govorili z nekim kmetom s hribov, ki nam je pravil, da so prišli tudi v njegovo vas neki gospodje ne duhovskega stanu, pa ker so videli, da je še vse duhovščini vdano, so pobrali kopita. „Boste že spoznali!“ so rekli. Kmetje so jim pa odgovorili: „Mi smo že, vi še niste!“

Tako odgovarjajte tudi vi, kedar vam bo gdo kaj takega trobil. Čim bolj se blatijo vaši dušni pastirji, tim tesneje se jih

oklepajte. Oni so poslanci prave luči, ki vas vodijo k časni in večni sreči; mejtem ko so tisti, ki so proti njim, poslanci teme, ki vas hočejo pripraviti ob sv. vero, ob Boga. Kam pa zajde človek brez Boga, to vam priča — anarhist Jožef Alio.

Kaj in kako berimo.

(P. V. K.)

(Dalje).

Slavnemu gerškemu pesniku Evripidu je nekedo rekel: „Tri dni te je stalo, da si zložil tri verze; v ravno tem času sem jih stresel jaz sto iz rokava“. — „Čisto prav“, je odgovoril Evripid, „pa tvojih sto verzov bo v treh dneh mertvih in pozabljenih, moji trije bodo pa večno živeli“.

Ne bi škodilo sicer, ke bi se tudi velika večina tega hitro pozabila, kar pišejo časniki, in v resnici se tudi bo, ali kaj, ker se nadomešča vse z enako plitvim blagom.

Ne tajimo, da je dobro delo, nevedne podučevati, in v tem oziru časniki, vsaj koliker je dobrih, gotovo svojo dolžnost store, pa nikaker ni dobro delo, vzeti človeku vso samostojnost v mišljenju. Ravno tako je brez dvojbe popolnoma naravno in čisto prav, da se drug od družega učimo, ali misliti bi vender moral sleherni sam se svojim umom.

Naš ljubi sv. Frančišek, koliko jih je potegnil za seboj! Na tisoče in tisoče jih je bilo in jih je še dandanašnji. Pa so mar slepo derli za njim? Ne! Neka skrivna moč jih je pač vlešla k njemu, pa nikaker ne brezmiselnost; saj je ravno o njegovem redu kaj lepo z delom združeno premišljevanje.

Kardinalj Gibbens pravi: *) „Brez notranje zbranosti in narpornega mišljenja se ni zveršilo še nobeno veliko delo“.

Pa ni mogoče, da bi človek na vse sam mislil! Gotovo ne in tudi treba ni. Saj ravno odtod izhaja tista poveršnost, ki je dandanašnji povsod razširjena, odtod namreč, ker se ljudje za vse brigajo. V tem so ravno časniki toliko zakrivali. Če se v

*) »Poslanec Kristusov«. 16.

domačem kraju, prav pred našimi očmi kaj zgodi, se dostikrat zato le malo ali nič ne zmenimo, če pa beremo, da so nekje neki mojškri nekaj šivanek vzeli iz želodca, to je pa strašno važno, za take reči ni škoda ne oči v mraku, ne spanja pozno v noč, ne drazega časa.

Nikar naj se pa ne misli, da smo Bog ve, kako grozni nasprotniki časnikov. Dobro vemo, da v današnjih okoliščinah morajo biti, in jih za potrebo tudi sami beremo. Radi priznamo velike koristi dobrih časnikov, ali tudi slepi nočemo biti za ne malo škodo, ki so je več ali manj krivi vsi brez izjeme, da o slabih posebej niti ne govorimo.

Le še na nekega moža hočemo opozoriti, o katerem pravi profesor graškega vseučilišča Anton Schönbach na nekem mestu: *) „Moj ranjki prijatelj Ferdinand Kürnberger, ki je bil eden najbolj znamenitih časnikarjev, kar jih je mogoče najti, in ki je v resnici mogel o sebi reči, da ni nikedar niti ene verstice napisal iz družega vzroka kaker radi stvari same, ta je imel navado povdarjati, da je tisek najbolj poguben zavod novega veka, da je škodljivec in da, ako ga ne bomo vničili, je poguba človeštva gotova“. Tem besedam pristavlja profesor sam: „To je bil zelo pretiran izraz opravičenega mnenja“.

Tudi pri nas je veliko zaslužnih mož, ki posvete vse svoje moči časnikom. Njih delo je gotovo velikega pomena, in moramo jim biti hvaležni. Razširjajmo njih časnike, pa tudi berimo jih! Samo tako, da nam bo to branje res koristilo!

Če kje velja, da se je treba omejiti na najpotrebniše, velja to gotovo o branju časnikov.

Tudi kedor jih bere le par, ali tudi le enega, se mora držati prave mere, ker se zguba drazega časa ne da primerjati z neznatnim dobičkom, ki ga morebiti imamo od takega branja. Skerbeti moramo, da nam ostane kaj časa za bolj poučno in bolj koristno berilo, gledati, da nam ne bodo najbolj dragocene knjige v prahu ležale.

Zlasti naj bi bila mladina zmerna glede časnikov. Mlad človek je kaker pravkar vsajeno drevesce, ki ga hud veter hitro izdere. Časniki so podobni takim prehudim vetrom. Plemenitosti se mladina iz njih ne bo priučila; serce, keterega

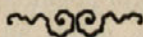
*) Ueber Lesen und Bildung.

vzgoja je največje važnosti, bo le na zgubi. Koliko bo razum na dobičku, je tudi veliko vprašanje, najberž malo ali nič.

Za časnike porabimo samo tisti čas, ki nam preostaja po storjenih dolžnostih, keder nam ni lahko kake knjige se lotiti.

Neketeri ljudje imajo navado brati časnike mej obedom. Sicer bi to ne bila nesreča, ke bi tega ne delali zlasti ravno tisti, ki se že tako cel dan trudijo s knjigami. Taki bi pač boljše storili, ke bi tisti čas porabili v prijazen pogovor, ako imajo namreč s kom in kaj govoriti,

Tako menimo, da smo o časnikih zadosti jasno povedali svoje mnenje. Seveda velja to le o časnikih, ki jim pravimo tudi novine ali novice, ne pa o časopisih, bodisi znanstvenih ali strokovnih, ki so pisani z večo skerbjo in imajo torej svojo stanovitno vrednost. (Dalje prih.)

Lakota v Afriki.

Po prilogi »Odmeva iz Afrike« 1908, 3.

»Ljudstvo se mi smili!«

(Mark. 8. 1.)

Velike nesreče obiskujejo redno neketere dežele, da, cele dele sveta. Tem vbogim deželam pripada tudi najnesrečniši del sveta, Afrika; lakota nastopa namreč tam pogosto ze vso grozovitostjo. Ne čudi se tedaj, ljubi bravec, miloserčna bravka, da povzdignem svoje proseče roke za pomoč, kadar pretí ta šiba posebno hudo. Vem gotovo, da me ne odbiješ.

Zadnje moje klicanje je Bog čudovito blagoslovil, omečil je serca in naklonil voljo tisočev, bogatih kaker vbogih, visokih kaker nizkih, da so poslali svoj dar v pomoč zoper lakoto v Afriki. Marisikateri blagi dobrotnik je že morda poplačan za vsmiljenje, ki nam ga je izkazal: Bog je obilno blagoslovil njegovo premoženje in vso njegovo rodbino. Drugi zopet so se od tedaj že preselili v boljšo domovino, kjer uživajo sad svojih dobrih del in prosijo Boga, naj vodi moje pero in mi narekuje besede, ki hodo vnele še mnogo serc za naše dobrodelne namene.

O, ljubi moji bravci! Ali mi je treba še prepričevalnih besed? Ali niso dovolj prepričavni klici misijonarjev, objavljeni v lanskih zvezkih „Odmeva?“ Dovolite vender da podam tukaj nekako zbirko teh glasov vpijočih v puščavi. Ne moremo misliti, da žene misijonarje kaj drugega k tem prošnjam kaker terda sila!

Škof Dupont piše (iz apostoljskega vikarijata Nyassa) dne 8. malega serpana 1907:

„Deloma kobilice, deloma pa suša je vzrok strašne lakote pri zamorcih različnih misijonskih postaj. Mi bi jim naj pomagali, pa na vse prošnje moramo odgovarjati misijonarji samo z lepimi besedami; to je seveda malo za stradajoče želodce.“

In v nekem drugem pismu z dne 1. kimovca piše:

„Moji misijonarji živijo v grozni siročini; neketeri prebivajo v bajtah zamorcev in morajo biti zadovoljni z živežem divjakov. A vender ne zgubijo poguma in veselja, kajti pri vsem tem jim je vender usojeno, celim narodom prižigati luč resnice.“

Neki „beli oče“ piše iz francoskega Sudana dne 26. listopada 1907:

„Naše vboge ovčice so bile letos hudo kaznovane. Slaba letina je bila in lakota stoji pred durmi. Že prejšnje leto jih je živel mnogo le od listja in rastlin. Letos bo pa še dosti hujše. Kako bi bilo želeti, da bi imeli vsi ti ubogi ljudje pravo vero, da bi si tako pridobili kaj zaslužnja s svojim terpljenjem.“

P. Magelhaës, apostoljski prefekt v portugiškem Kongu, piše dne 26. listopada 1907:

„Leto 1908 se bode žalostno začelo in bojim se lakote, ker noče deževati. Že smo konec listopada in nobena kapljica še ni pomohla zemlje. Molimo in molimo, pa naša molitev je gotovo zelo slaba, da še nismo bili uslišani. Naj bo v božjem imenu! Mi se vdamo v voljo božjo!“

Neki misijonar mill-hillske družbe iz Ugande piše 26. velikega serpana 1907:

„Zadnjih šest mescev je bila huda poskušnja za misijon. Strašna lakota je zadela Kavirondo in sosedne rodove. S pomočjo vaših darov vender preživimo dečke misijona, ki so pa zelo shujšali. Bojim se prihodnjih šest mescev.“

P. Mayr piše iz južne Afrike 26. kimovca 1907:

„Prosim, pošljite hitro pomoč. Siroščina tlači uboge avguštinke in mene. Če bo to tako trajalo, resnično ne vem, kak bo konec. Ko je že pri belih sila tako velika, se zamorem še veliko hujše godi. Otroci letajo okoli nagi in lačni in iščejo s svojimi stariši pomoči, da bi utešili svoji glad. Pripravljen sem zapustiti lepi misijon in cerkev, ker ne morem več gledati stradajočih otrok. Vsak dan moram pokazati vrata pomoči potrebnim. Čut, da ne morem pomagati v tako veliki stiski, me dela boječega. Zato zopet tožim Vašemu blagorodju mojo in mojih sester veliko siromaštvo . . .“

Dragi bravci! Niso li to klici na pomoč, eden bolj pretresljiv ko drugi? klici, iz južne, severne, vzhodne, zapadne in osrednje Afrike — zakaj ni prostora v vsem tem delu sveta, kjer bi lakota ne segala po svojih žertvah.

Kristijani, moremo li mirno sesti k mizi in naj bi nam jed dišala, ne da bi kaj storili v olajšanje tolikega gorja?

Ne vgovarjajte: „Ta poročila so iz leta 1907: naši darovi se gotovo zakasniijo. Predno pride pomoč, bo minila že tudi lakota“. Ne tako! Lakota se kaže v svojih nasledkih mesce in leta in da se pokrijejo dolgovi, ki jih naredijo misijonarji v takih časih, gotovo ne pride vaš denar nigdar prepozno.

Pa še drugače se je vgovarjalo: „Kedo ve, če sploh pride v Afriko denar, ki se pobira zaradi lakote?“

Odgovor na to je lahak.

Kako se darovi za misijone in zlasti darovi v pomoč zoper lakoto razdelijo in razpošljejo, o tem se priobči vsakikrat v „Odmevu“ natančen izkaz, ki se predloži tudi kongregaciji propagande v Rimu, da ga pregleda. Dvojivcem se je treba obrniti le do duhovske oblasti. V Peter-Klaverjevi družbi „se ne posnema smetana“ — da rabimo besede nekega švicarskega časnika, — kaker se je to zgodilo pri 40 milijonih frankov, ki so svoj čas romali v Kalabrijo za ponesrečence vsled potresa. Ko bi le imela Klaverjeva družba tistih 15 milijonov, ki so se takrat potratili za stroške, za katere pa dokazi manjkajo — — teh 15 milijonov bi takoj romalo v Afriko do zadnjega vinarja!

Toda jaz ne prosim milijonov, dragi bravec! Prosim te le drobtinice za vboge stradajoče zamorce! Prosim le za dar, tvojemu premoženju primeren! Naj bi vender oni, ki imajo veliko, tudi veliko dali; oni, ki imajo malo, dajo že tako mnogo. Na

ta način bi se nabralo ne sicer 15 milijonov, tudi ne en milijon, pač pa nekateri tisoči, morda tudi desetisoči, da se uteši glad stradajočim.

Upam mar preveč?

Predstavimo si v duhu božjega Zveličarja, ki stoji pred nami ter nam, ko ga je zapustil bogati mladenič, z otožnim glasom govori: „Kako težko pojdejo v nebeško kraljestvo, kateri imajo bogastvo“ (Mark. 10. 23), in dalje: „Lažje je kameli iti skozi šivančno uho, kaker bogatinu priti v Božje kraljestvo“ (Mark. 10. 25).

Dragi bravci! Ozrite se se sedaj na svoje imetje! Prepričana sem, da bo vsak izmed vas, vbogi kaker bogati, zmogel majhino darilce

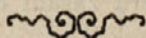
„za stradajoče Afrikance!“

Jezus, najljubezniviši prijatelj in tolažnik terpečega človeštva, On, ki se je kot človek vsmilil ljudstva, ki je tri dni pogrešalo hrane, On sam vam bo hvaležen, ako pomagate nasititi njegove ljubljence!

V Rimu, mesca prosinca, 1908.

M. Th. Ledóchowska.

Darovi naj se pošiljajo s pripombo „za stradajoče“ Družbi sv. Petra Klaverja v Terst, via del Ronco, 6, ali pa v Ljubljano, Frančiškanske ulice, 8.

Drobfinice.

P. H. R.

Vsak človek mora terpeti!

Dokler smo v tej solzni dolini, dokler smo v tem izgnanstvu, nam ne bo manjkalo terpljenja.

Ko kristijani, moramo nositi križ Kristusov; ko grešniki moramo za svoje grehe pokoro delati; ko izvoljeni za nebesa, moramo hoditi po tesni poti, ki pelje v raj.

Od najmogočnejšega vladarja, do najnižjega podložnega, ima vsak svoje bridkosti; tisti, ki se nam zdijo najbolj srečni, so dostikrat najbolj nesrečni.

Imam li zasluženje pred Bogom?

Da! Nikar ne misli, da, če čutiš in težko nosiš svoje bridkosti, nimaš pred Bogom zasluženja! . . .

Kaj morda misliš, da zahteva Bog serce neobčutljivo od nas? Oh, nikar! saj nam je dal On serce občutljivo! Torej! On želi od nas serce vdano v njegovo sv. voljo!

Njemu niso zoperne naše bridke solze, ne, temuč on jih posvečuje!

Saj je tudi on bridko jokal nad smertjo prijatelja Lazarja, in na Oljiski gori prosil Očeta, naj mu odvzame kelih terpljenja.

Molitev.

Mej vsemi našimi dobrimi deli, potrebnimi k zveličanju najpotrebniša, ter ob enem, najimenitniša je molitev.

Brez milosti božje ne moremo nič dobrega storiti; nismo v stanu brez nje obuditi niti ene dobre misli.

Kako naj bi pa mi mogli brez nje spolnjevati vse svoje dolžnosti, kako doseči zveličanje?

V tvojo tolažbo.

Sv. Brigita je mnogo terpela pri molitvi. Ne samo raztresenost, temuč tudi hude skušnjave so jo pri tem nadlegovale. Ali Mati božja jo enkrat jako potolaži, rekoč: „Moja hči, naj te mej molitvijo nadleguje ketera si bodi skušnjava, zadostuje da si stanovitna, več ko je mogoče, v želji, v dobri volji, in svetem prizadevanju dobro moliti. Ta tvoja želja, to tvoje prizadevanje se ti bo vštevvalo v molitev. Celo, ako ne bi mogla odstraniti hudobnih in pregrešnih misli, ki ti prihajajo pri molitvi, boš vendar prejela krono v nebesih za trud, keterega imaš pri tem. Tudi skušnjava bo tebi koristila v dušni prid, samo da vanjo ne privoliš“.

Nikar, o Marija!

„Ako mi daš, o mila moja Mati, tvoje prečisto Serce, naj bo morda moje tako terdo, da bi ti jaz odrekel dati svoje?

Nikar, o Marija, temuč sprejmi je, akóravno tako nevredno in vbogo“.

Zdihljaj terpina.

O sveti križ, ljubi ženin mojega Zveličarja! Molim te, poljubim te, objamem te s celim srcem!

Glej tu moje vbogo telo, moje vbogo dušo! Pribij na se eno in drugo!

Nikar se ne sramuj nositi na sebi hlapca tistega Gospodarja, kateri je enkrat na tebi visel!

Nikar se ne sramuj zdaj nositi na sebi hudodelnika, ker si enkrat nosil Najsvetejšega!

O sveti križ, moja prava tolažba!

In za naprej?

O moj Bog, kako sem bil slep, keder sem mislil, da služem svetu bom srečen!

Kaj sem našel, ko sem šel proč od Tebe? Kje je bila moja sreča, moj mir, ko sem se vedno boj pogrezaval v brezno pregreh?

Oh kake britkosti, kake skerbi dela svet tistim, ki ga ljubijo, kako kratko trajajo trenutki naslad, ki jim jih svet deli!

In za naprej?

O moj Gospod, o moj Bog, jaz hočem za zmirom zapustiti ta goljufivi svet, in v pravičnosti in svetosti, ketere me s tabo združijo, iskati mir in radost, zasluženno mi od mojega Zveličarja!

Spoved je obtožba.

Da! Ali neketeri pridejo k spovedi zagovarjat svoje grehe! Čudno, pa venderle resnično! Neketeri pravijo: „Se moram jeziti!“

Ali pa tudi tako: „Nisem molil, ker nisem imel časa; nisem bil pri sv. maši, ker nisem mogel“.

Nikar zagovarjati svojih grehov, ali pa takih se obtoževati ki niso grehi, ker je tako v nevarnosti spovedna veljavnost.

Razne tožbe.

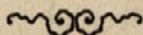
Ako ne terpiš in tožiš, si brez pameti.

Ako tožiš, ker terpiš, si malodušen.

Ako terpiš in ne tožiš, si pogumen.

Ako tožiš, ker ne terpiš, je znamenje, da si svet.

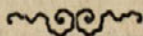
Ako se veseliš, ker terpiš, je znamenje, da si doterpel do popolne svetosti.

Tridnevne duhovne vaje za tretjerednice.

Neketere tretjerednice svetogorske in goriške skupščine so obhajale od 5—8. marcija na Sv. Gori duhovne vaje. Vseh skupaj je bilo okoli 60. Vsaki dan so imele po tri premišljevanja in stanovski nauk za žene, dekleta in matere. Dopoldne so, bile tiste, ki so na Sv. Gori prenočevale, pri vseh sv. mašah druge iz bližnjega Gergarja in Ravnice so pa prva dva dni šle domov prenočevat in te so imele z drugimi vred skupno sv. mašo ob polu osmi in ob 9. uri. Ta slednja se je brala pred izpostavljenim Najsvetejšim in se vsaki dan darovala za žive in mrtve ude svetogorske skupščine, posebno za tiste, ki so se vdeleževale duhovnih vaj. Ravno tako so vsaki dan molile skupno sv. križev pot in serafinski rožni venec in iz lastne pridnosti še razne druge molitve, koliker jim je čas dopuščal. Popoldne so bile vsaki dan litanije.

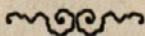
Za sklep so po peti šesti maši slovesno ponovile obljubo tretjega reda, prejele skupno sv. obhajilo in papežev blagoslov. Dnevnega reda so se zelo vestno deržale, v molčanju se pridno vadile, veliko molile in premišljevale. Upati je, da trije dnevi teh duhovnih vaj niso zapravljeni. Obrodili bodo brez dvojbe najboljše sadove pri vseh, ki dobrih sklepov niso samo napravile, ampak jih bodo tudi izpolnjevale. P. S. Z.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo č. p. Primož Čuček, frančiškan, roj. 15. marca 1837 pri Sv. Voljbenku na Štajerskem, † 25. februarja t. l. v Gradcu; rajni udje III. reda skupščine goriške: Marija (Frančiška) Uršič iz Št. Petra, Štefanija (Marija) Rojec iz Dornberga; kobariške: Ana (Frančiška) Urbanič iz Krede; brežiške: Marija Piljtauer iz Cerkelj, Marija Drugovič in Ana Horvatič iz Dobove, Helena Tomše in Marija Zobarič iz Čateža, Neža Rodman iz Vidma, Marija Černelič iz Sromelj, Marjeta Zupančič iz Dobove; mariborske: Neža Česen; rajni šoljski sestri III. reda sv. Frančiška: Ksaverija in Leopoldina.

Dalje priporočajo v pobožno molitev: Neža (Klara) Stražiščar rajnega Janeza (Jožefa) Stražiščarja; J. B. sebe in svoje; neka oseba ozdravljenje želodečne bolezni; N. Č., da bi dobila pošteno službo; M. M., da bi srečno nazaj dobila neko reč, ki jo ima v nekih nezanesljivih rokah; neka oseba III. reda za pomoč v neki posebni dušni potrebi; neka oseba, da bi na priprošnjo prebl. Device Marije zadobila tri milosti; Jožefa Žižmat, tretjerednica goriške skupščine, ki je nanagloma obvela na umu, da bi po priprošnji sv. Frančiška in sv. Antona zadobila potrebno zdravje; M. B. III. r. v Ljubljani, za ljubo zdravje in da bi mogla tako živeti, da bi se zveličala; priproča tudi svoje domače, da bi živeli v milosti božji in nekega svojega dobrotnika za zdravje in spreobrnjenje.

Zahvala za vslišano molitev.

Pri opravkih mojega stanu se mi je primerilo nekaj jako neprijetnega, kar bi bilo moglo imeti hude posledice. Obljubivši sv. Jožefu devetdnevnicu in priobčenje v „Cvetju“, pa sem kmalu prepričal, da ni zastoj bilo moje zaupanje. Zato se tukaj očitno zahvaljujem mogočnemu zaščitniku.

Marija Trček, tretjerednica iz Podlipe, se zahvaljuje pre-

svetemu Sercu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Jožefa za ozdravljenje.

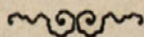
Rezika Zornik iz Kertine se zahvaljuje blaženi Devici Mariji za zdravje, ki ga je zadobila na njeno priprošnjo. Bila je 7 mesecev bolna in zdravniki, ki so jo zdravili, niso imeli upanja, da ozdravi. Pred velikim šmarnom 1. 1906. ji je bilo posebno hudo; mislili smo, da kar umerje. Na veliki šmaren se ji je začelo zdravje naenkrat vračati in začela je hoditi, kar prej že 5 mesecev ni mogla. Zato si šteje v dolžnost tudi očitno v „Cvetju“ se najserčneje zahvaliti Mariji, kaker je bila tedaj sestra obljubila.

J. F. v Ljubljani se zahvaljuje preblaženi Devici Mariji za mnoge milosti, ki jih je po njej zadobil, zlasti tudi, da je prav dobro napravil skušnjo. Ob enem pa naj bodo te verstice bravcem „Cvetja“ v spodbujenje, da se v zaupljivi molitvi obernejo v svojih križih in potrebah k njej, ki se je na Sveti Gori tudi slovenski deklici tako milostno prikazala.

Neka oseba iz Nove štifte za vslišanje v dveh važnih zadevah, ki ste se, hvala Bogu, Materi Božji in sv. Antonu, dobro iztekli. Druga oseba tudi od tam za zdravje in več posebnih milosti.

Neka tretjerednica ljubljanske skupščine se zahvaljuje Materi Božji in sv. Antonu Padovanskemu, da je bila rešena hudih stisec vsled neke sodnijske razprave, ki se je pa prav povoljno rešila; tudi za večkratno vslišanje v raznih drugih potrebah.

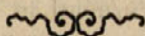
Neka oseba od Sv. Jedruti na Laškem za odvernjenje nesreče pri domači živali.

Za kitajski misijon

je došlo v Kamnik: po prečast. gosp. Jan. Kalanu za misijonske potrebe sploh 198 K; za odkup otrok, ki naj bi dobili pri-stavljena imena, deklice: Frančiška: 25 K, Alojzija: 20 K, Julijana: 20 K, Elizabeta: 34 K, Frančiška Rimska: 20 K, Jerica: 21 K, Neža: 10 K, Helena (ki naj bi postala, če mogoče, redovnica): 33 K, dečki: Frančišek: 25 K, Frančišek: 22 K, Jožef: 21 K; za odkup otrok brez posebnega naročila: 59 K; po Ani Legat, za odkup deklice, ki naj dobi ime Marija: 4 K; za

zvonove 28 K 30 h; po dr. p. Gvidonu za odkup dečka (Mr. haela): 50 K; k nam so poslali: neimenovana od Sv. Ksaverij v Savinjski dolini 22 K za odkup dveh dečkov, ki naj se kerstita na imeni Francišek Ksaverij in Francišek Serafinski; neimenovana za misijonske potrebe 80 vin.; Marija Trček iz Podlipa (p. Verhnika): 1 K.; neimenovana oseba iz Pazina (po p. Sigismundu): 15 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec aprilj.

1. sreda: sv. Martina, d. m.
2. četertek: sv. Frančišek Pavlan., sp.
3. petek: sv. Benedikt Filad, sp. 1. r.
P. O.
4. sobota: sv. Izidor, c. uč.

5. **nedelja**, tiha sv. Vincencij Fererij, sp.
6. **pondeljek**: bl. Tomaž Toletinski, m. 1. r.
7. **torek**: bl. Marija Krescencija, d. 3. r.
8. **sreda**: bl. Julijan, sp. 1. r.
9. **četertek**: bl. Arhangelj, sp. 1. r.
10. **petek**: Mati Božja 7 žalosti.
11. **sobota**: sv. Leon, papež, c. uč.

12. nedelja, cvetna.
13. pondeljek: sv. Hermenegild, m.
14. torek: sv. Justin, m.
15. sreda: sv. Cirilj Aleksandrijski,
(P. O.)
16. četertek, veliki. R. P.

17. petek, veliki.
18. sobota, velika.

19. nedelja, velika. P. O.
20. pondeljek, velikonočni.
21. torek, velikonočni.
22. sreda, velikonočna: sv. Soter
Kaj, m.
23. četrtek, velikonočni: bl. Egidij
Asiški.
24. petek, velikonočni: sv. Fidelj, m.
(P. O.), P. O.
25. sobota, bela: sv. Marko, ev.

26. nedelja, bela: Mati Božja do
sveta.
27. pondeljek: bl. Jakob Ilirski, sp
1. r.
28. torek: bl. Lukezij, sp. 3. r. P. O.
(P. O.)
29. sreda: sv. Peter, m.
30. četrtek: sv. Katarina Sijenska, d

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška
P. O. „ „ „ „ le za ude 3. reda sv. Fr.
(P. O.) popolni odpustek za vse v kapucinskih cerkvah.
R. P. pomeni rimsko postajo s popolnim odpustom za ude svetovnega 3. reda